

L'ESQUEVELLA

DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: ARAGÓ, 290 - TEL. 23994

RECEBUT A LA BIBLIOTECA
D'ATENEU BARCELONÉS

Subir

—Us hem ben sorprès! Perquè les voleu tantes mongetes?
 —Oh, les tenim per a jugar al dòmino....

V I N T - I - C I N C C È N T I M S

E F E M E R I D E S

LA MORT D'UN DICTADOR

El dia 16 d'aquest mes s'escau el setè aniversari de la mort, a París, de l'extraordinari dictador d'opereta que fou Primo de Rivera.

Una embòlia cerebral va liquidarlo. El seu quebrantat organisme no li permeté eliminar normalment la bilis acumulada per no poder evitar l'esfondrament d'aquella paròdia d'**Estat fort** que s'havia fet la il·lusió de crear i va morir sense pena ni glòria. El seu pas pel lloc de més alta responsabilitat en els destins d'Espanya, no va deixar sinó el record, entre grotesc i picant, d'una actuació tan buida de contingut com inflada de verbalisme, d'aquest verbalisme pintoresc, desvergonyat i castís que només ha pogut ésser superat per aquesta altra bèstia que respon per Queipo de Llano.

Primo de Rivera fou aleshores, com avui ho és Franco, un dictador de palla. Fou el «papu» que maneja els jesuïtes, els plutòcrates i els militars de casta. Però sigui per manca de destresa en les mans que regien els seus moviments o bé per inhabilitat en respondre amb encert a les directrius que li eren imposades, la dictadura d'aquell inflat personatge

va desfer-se com un bolado i si quelcom cal anotar a favor seu (i no és poca cosa!) és l'haver preparat el camí que tan planerament va menar-nos al 14 d'abril del 31.

De totes maneres, ni la mort del dictador ni l'eufòria d'aquell esdeveniment, que va produir-se amb la inconsciència joiosa d'una festa de primavera, no varen desencoratjar els promotors obscurs d'aquell «tinglado» tan sorollosament i alegrement enderrocat... Tan aviat com es referen de la sorpresa, tornaren, cautament, a preparar els fils que havien de fer moure noves «marionettes», amb el joc de les quals es proposaven, primer, prostituir la República i després trossejar-la per a instaurar damunt les seves runes un règim d'oprobri, d'esclavatge i de vergonya.

No havien de mancar-los polítics venals ni militars traïdors per a dur terme llurs criminals propòsits. Des de Lerroux a Gil Robles, passant per tot un estol de «straperlistes» i fanàtics de segon i tercer ordre; des de Franco a Cabanelles, comptant-hi la caterva de militars sense dignitat i sense vergonya, el màxim exponent

dels quals és l'embriac Queipo de Llano i des del primat Segura al darrer xucla-llànties d'una Església envilida i corrompuda, tots s'avingueren al joc tràgic de servir el feixisme internacional, sense altra condició que la de què els hi fos permès seguir usdefruitant els privilegis de classe i de casta, que la República havia amenaçat, només, de retallar.

El resultat l'estem veient. Mitja Espanya en runes, plena de sang, de llàgrimes i de dolor. El poble en armes defensant-la heroicament de l'escomesa calculada dels mercenaris internacional, que han desbordat fins a límits inconcebibles les ambicions de Franco i dels seus sequaços. Tot allò que volien salvar, irremediablement perdut i quelcom més, que també hauríem volgut salvar nosaltres.

Tant se val, però... L'infeliç Primo, jutjat ara, a distància, resulta inofensiu al costat d'aquesta fauna fastigosa de criminals. Costarà molt més destruir-los del que ho va costar aquell infatuat xerraire. Però els destruïrem. Totalment, implacablement, que no puguin alçar mai més el cap. Desapareixeran ells i desapareixerà tot allò que els fa moure, perquè el poble s'ho juga tot per la seva dignitat i per la seva llibertat. I no pot perdre, perquè l'assisteix la raó i compta amb la força.

L'EXIT DEL NOSTRE PRIMER NUMERO

Es un costum inveterat, en els periòdics que comencen a publicar-se, el parlar en el segon número de l'èxit del primer. Nosaltres —més revolucionaris— alterem un xic l'habitud. I en el d'avui, número 3.002, hem de parlar de l'èxit del nostre número 3.001.

No és, precisament, el comentari sobre el número 1. Però ho és sobre el número primer, primer d'una nova època de L'ESQUELLA DE LA TORRATXA. El nostre canvi tipogràfic —que, de retop, ha permès un canvi de contingut— ha estat tan apreciat pels lectors de L'ESQUELLA com nosaltres esperàvem. N'hem venudes moltes i hem rebut un seguit de lletres de felicitació que ens encoratgen en el nostre esforç.

I, avui, des del nostre segon número de la nova època, ens plau de donar gràcies a tots i de prometre que seguirem endavant.

—Voleu fer el favor d'indicar-me la consigna?
—«Exèrcit Popular» i Comandament únic»

—Els feixistes van copar un vaixell norueg carregat de bacallà i van obligar-lo a desembarcar a Ceuta.
—I Noruega que va fer?
—Va callar.

E D I T O R I A L

Al començament de la nostra guerra contra els militars rebels, els nostres carrers, els nostres cafès i les nostres sales d'espectacle foren envaïdes per un nou tipus social, nascut d'aquell estat anormal de coses. Durant molts mesos —precisem-ho: fins fa dues o tres setmanes— aquesta mena de gent va confondre la llibertat amb el llibertinatge, l'olla amb la cosa seriosa i la guerra amb la revolució. I, mentre encara la guerra no era guanyada (i encara no n'és avui), feien avançar un tipus de revolució absolutament fantàstic que es manifestava de les maneres més diverses. Suara era collectivitzant a tort i a dret coses tan poc collectivitzables com el negoci del cirabotes i el de la venda de corbates a pesseta, suara pintant amb mangra i fum d'estampa els vehicles públics, àdhuc els tan inofensius com el cotxet de la mainadera i suara distressant-se de les maneres més grotesques i inversemblants.

Tot això no era revolució ni res. La revolució és una cosa molt digna i molt respectable que, per tal que vagi bé, ha de fer-se una sola vegada, però tan ben feta, que n'hi ha d'haver per sempre més. Fer-la quan la guerra no és guanyada és pecar de prematur. I una de les essències més pures del revolucionarisme autèntic és la que consisteix en no cometre cap errada. Com a cosa definitiva, la Revolució (la que nosaltres volem dir s'escriu amb majúscula) no ha de tenir cap falla. I per a fer-la ben perenne, cal el guanyar la guerra.

Perquè, amics, si ens posem les mans damunt el pit i volem detu-

rar-nos a pensar una estona, ens farem, forçosament, aquestes preguntes:

«Si els militars guanyen, què en quedarà dels tramvies-bandera?

«Si el general (?) Franco entra a Catalunya, on aniran a parar les barberies collectivitzades?»

«Si ve el moment que els moros són autoritzats al pillatge dintre Barcelona, qui es passejarà per la Rambla vestit de Pancho Villa?»

Les preguntes són simplíssimes i no tenen res de l'altre món. I les respostes, si bé semblen més complicades, es fan soles. De tot això, amic lector, no en quedarà res.

Per què, doncs, aquest malgastament inútil d'energies i recursos? No hi ha guerra? Per què, doncs, no provem de guanyar-la? Amb la victòria a les mans, farem tot el que s'hagi de fer. Previ un aquilatament de tot plegat, collectivitzarem tot el que s'hagi de collectivitzar, pintarem tot el que s'hagi de pintar i —paraula!— de Revolució no en quedarà gens per fer.

Però serà una Revolució sana i —si val el mot— legal. La nostra Revolució, a la qual tindrem perfecte dret perquè NOSALTRES haurem guanyat la guerra, no serà pas el que molts es pensen. Ningú no es passejarà en cotxe. Ningú no farà el ximple pel carrer. Ningú no pensarà en abolir la moneda. Tot serà de tots i ai del qui ens toqui res!

Si hi ha algú que se senti decepcionat, que plegui.

Ara encara hi és a temps. Però si no es dona per la pell, que no cregui pas que sonarà la seva hora!

Després de Rússia, totes les Revolucions han de fer-se seriosament!

Notes del camp facciós

NATALICI

Toledo (Per raigs X). — El general Franco ha tingut un nen.

Les forces motoritzades de Falange Española cerquen el probable pare, que s'ha fet escàpol.

UN ESTUDIANT INSOLENT

Zamora (a crits). — A la Universitat s'ha produït un tumulte. Un dels estudiants sofria l'examen d'història d'Espanya. En preguntar-li qui havia descobert l'Amèrica ha d.t que Colom i en resposta a la pregunta que on era nascut ha dit:

—«A Catalunya».

L'estudiant desaprensiu ha estat detingut. Hàbilment interrogat a garrotades ha afirmat dir-se Manuel Puig i ésser fill de Barcelona.

Ha estat punit exemplarment. El seu cadàver ha estat passejat pels carrers de Zamora.

Els de Salamanca han telefonat demanant el cadàver.

A LA GIRALDA

Sevilla (Per telèfon). — El general Queipo de Lllano ha instal·lat la seva emissora al cim de la Giralda.

Des dels altres pisos en avall ha quedat dispçada la bodega particular del general.

Diu que pensa haver acabat la pila enorme d'existències molt abans que s'hagi acabat la guerra.

BODA

Valladolid (Per senyals lluminosos). — El governador d'aquesta província s'ha casat aquest matí.

A l'acte han assistit dos representants de la Junta de Burgos, que en aquests moments es troba a Guadalajara.

Els moros del destacament de Valladolid han cantat al cor de la Catedral, durant la boda.

Després, com a fi de festa, han estat assassinats tres proletaris a la vista del públic.

ACCIDENT

Burgos (Per signes). — El veí d'aquesta ciutat Teòfilo Bermúdez ha sofert un esvaïment mentre era al seu domicili, escoltant les emissions de «Radio Verdad».

Ha mort pocs moments després, víctima d'un atac cardíac. Durant el període agònic cridava: «¡Perros catalanes! ¡Perros catalanes!»

—No us espanteu, no. Aquests no vénen pels nostres cadells. Venen pels cadells d'home.

Els partits més forts i més pujants són aquells que saben ésser fidels a les necessitats del moment i a la pròpia disciplina, àdhuc quan els imperatius d'aquesta obliguin a adoptar posicions aparentment renyides amb els postulats que són més cars als militants.

LA PARADA DE DIUMENGE

Aquesta parada militar de diumenge farà història en els annals de la nostra guerra. Té un abast enorme i una de les primeres conseqüències serà la de guanyar-la. Catalunya, per essència país enemic del militarisme, estima profundament aquest exèrcit nou. L'estima perquè, per primera vegada, veu en l'exèrcit el poble autèntic. En els correctes rengles s'hi retroba ella mateixa. ¿I, com no ha d'estimar-lo, si és el seu fill pròdig, que va a batre's per a assegurar-li el benestar?

Avui ens plau de deixar el nostre to i posar-nos seriosos. Greument, alcem el puny clos enlaire i saludem el nostre exèrcit.

I ens felicitem d'ésser-li germans i ens omple de joia.

Ja tenim el nostre exèrcit, el de la victòria.

Visca l'Exèrcit Popular Regular!

—Sembla que sent el tren avui. Segurament que tindrem pluja.

VIBRACIONS

ELS DIVORCIS AMB L'ESPERIT DEL POBLE

La desfilada pro-Exèrcit popular ha posat tensa una vegada més la voluntat del nostre poble. Ara ja serà més difícil als «jongleurs» de totes les situacions mantenir llur cleda a part sense accentuar el divorci amb l'esperit popular.

Durant hores senceres, una multitud compacta, disciplinada, va desfilar pels carrers de Barcelona, en una llarga cinta humana, que representava tot el poble. Es dir, tot el poble, no. Des del balcó d'una entitat obrerista situada a la Rambla, hom constata que la cinta s'interrompia i deixava un buit, una clapa sense gent d'una quarantena de metres quadrats.

—A què deu ésser degut aquest buit? — preguntava un ciutadà.

I un altre li va respondre, amb una certa causticitat:

—Tens de tenir en compte que el P. O. U. M. no ha assistit a la manifestació...

ENS CAL L'EXERCIT POPULAR

Som profundament anti-militaristes. Per aquesta mateixa raó volem un Exèrcit fort, disciplinat, que ens permetrà extirpar per sempre el militarisme de la nostra terra.

Es tan clara l'única posició adoptable a aquest respecte, que totes les absències en el si d'aquesta voluntat popular signifiquen, almenys, una deserció. I afegim que a nosaltres no ens costaria gens qualificar-les de «traïció».

L'ambient compacte i conscient que va adquirint la nostra reraguarda, fa cada cop més difícil la posició dels dirigents d'alguns grups, als quals se'ls escapa dels dits tot el material acumulat per disgregar i dividir el nostre gloriós moviment proletari.

LA BANDERA UNICA

El poble va mostrar-se unànim, també, en la consigna encaminada a unificar tots els esforços que ens agermanen contra un enemic comú sota una sola bandera. Milers i milers de ciutadans desfilaron sense llurs banderes glorioses, sense la noble i alta bandera roja, sense la bandera estelada que ha presidit tants sacrificis, sense la bandera federal tan respectable per la seva història netíssima.

Les úniques excepcions van servir, encara, per contrastar més vigorosament la ferma voluntat popular.

EL POBLE FALLA UN PLET

El poble devia estar desitjós de desvirtuar un desgreuge que la inconsciència d'algú havia inferit a les forces armades de l'Estat que, en una data prou recent perquè aquest «algú» hagi pogut oblidar-ho, es posaren decididament al costat de llurs germans proletaris i decidiren en la proporció que els correspongué, la gloriosa jornada del 19 de juliol. A llur pas pels carrers de la ciutat, el diumenge passat, el poble ovacionà carinyosament aquestes forces.

I la part més considerable d'aquest homenatge espontani, no deixava pas d'ésser dirigida a uns lluitadors que s'han abstenut de presentar llur factura pel concurs prestat, contrastant amb l'activitat de certs nuclis, que van cobrar-se de seguida, amb tons apremiants i amb interessos crèscuts, una intervenció la importància i transcendència de la qual ningú no els ha negat.

CAUSES DE FORÇA MAJOR

Una de les poques falles que té la nostra revolució, és l'ortografia. Els pulcres intel·lectuals de casa nostra estan esgarriats de la colla de disbarats que poden colleccionar-se repassant, només, les pancartes col·locades pels carrers. Com més de joves és l'organització i més revolucionària, més tira al dret, servint-se preferentment del castellà.

Dies endarrera, un grup de xicots anava pels carrers amb un pot de quítrà i unes trepes, embrutant les parets amb uns rètols que deien, poc més o menys: «Jobénes! si queireis ser llibres y audazes, benid con nosotros!»

A sota d'aquesta inscripció, hi havia l'anagrama d'una agrupació d'infants terribles.

Un escriptor molt curós de la seva prosa, va descobrir la delegació publicitària, llegí el que escrivien per les parets, i no va poder estar-se de dir-los:

—Però per què no feu la vostra propaganda en català?

I el xicot encarregat de portar les trepes, li contestà emfàticament:

—Es que nosaltres el català no el sabem escriure...

EL SUBORNAMENT DELS CIUTADANS

La gesta genial d'aquell flequer que tractava d'anorrear un conseller repartint pans, ha inspirat una colla de garneus que calcen el mateix número de mentalitat, per resoldre plets de distinta naturalesa.

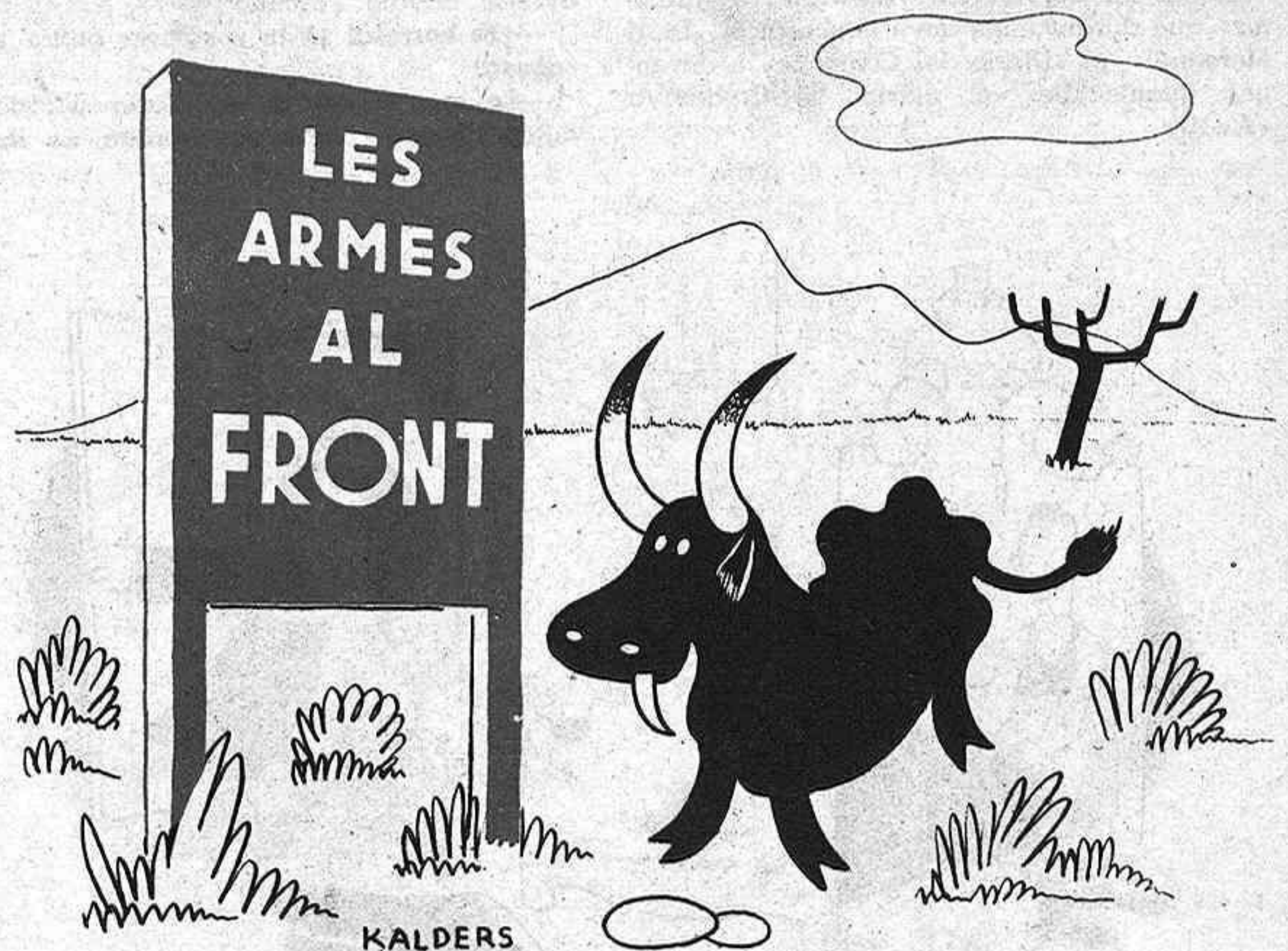
Un droguer de Badalona s'havia fet arreglar la façana de la tenda, que li feia un goig que enamorava.

No cal dir que l'home estava orgullósíssim de les millores efectuades i que s'hauria barallat amb qualsevol que li discutís el bon gust i l'encert posats en joc en el curs de les obres.

Però heus ací que un partit polític dels que s'han distingit més en el conreu de la fira revolucionària, va enamorar-se del xamfrà on estava emplaçada la botiga i va muntar-hi una barraca enorme, monstruosa, que no solament tapava la façana de la drogueria, sinó que deixava un pas molt estret perquè els clients poguessin entrar-hi.

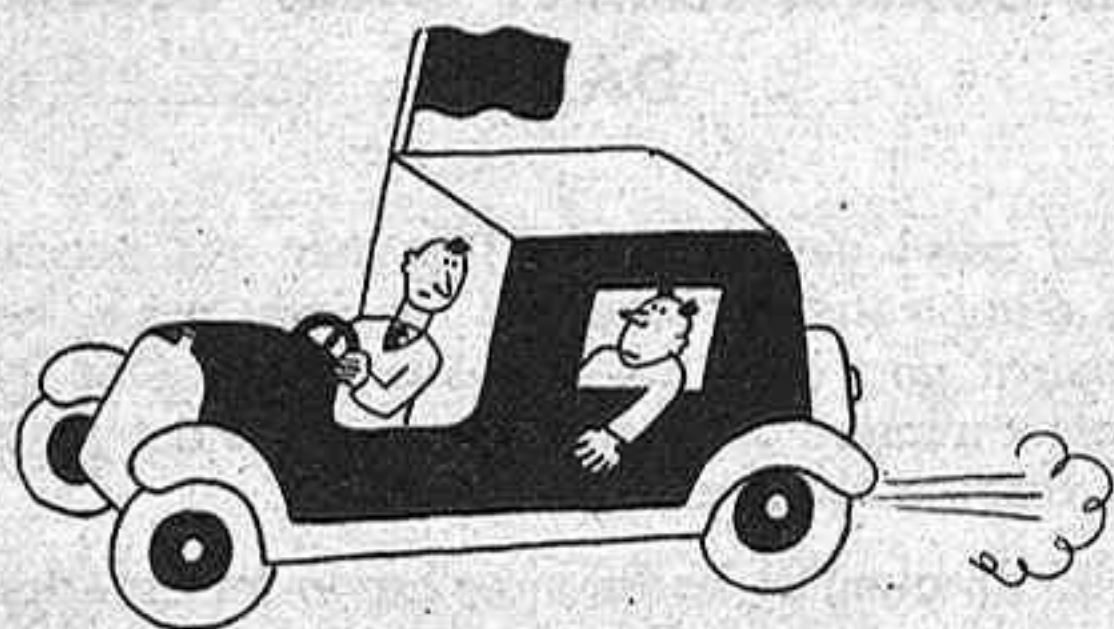
El droguer va quedar aclaparad, gairebé sense esma. Però es rumià aviat una sortida. Va comprar-se un plec de paper de barba, va col·locar-lo damunt d'una tauleta de la rebotiga, i cada vegada que havia acabat de despatxar una clienta de confiança, la cridava cautelosament darrera del taulell, i amb el to de les confidències, li deia:

—Miri, si em signa aquest paper perquè em treguin «això» del davant de la botiga, li vendré mig quilo de mongetes del carall...

—Que n'estan d'endarrerits els homes! No en fa pas poc de temps que ho tenim resolt això nosaltres!

ESQUELLOTS

LA IMPROVISACIÓ DE XOFERS

Al tauler d'anuncis d'un sindicat van posar un avís demanant que els afiliats que sabessin manejar un cotxe passessin per secretaria. Immediatament es presentà un afiliat poc conegut i hom concertà la contractació dels seus serveis com a xofer del sindicat. El seu debut fou notable.

El president li demanà que el portés a la Drecció general de Treball. Al principi la cosa va rutllar de la millor manera possible. El nou conductor va engegar el cotxe amb un gran deseiximent i enfilà la Via Durruti netament. En passar per davant del número 16, el president aspirava a què el xofer alentís la marxa i s'aturés, però el cotxe va continuar Via avall amb una celeritat magnífica. El president va callar, perquè atribuïa, de moment, la maniobra a una d'aquestes misterioses exigències de la regulació del tràfic que els profans no acabem d'entendre mai. Però al passar per davant de l'oficina de correus el xofer, sense girar el cap, va preguntar amb la veu una mica trencada:

—Escolteu: no sabríeu pas com es fa, vós, per a aturar «això»?

LA PRECISIO EN LA GRAN INDUSTRIA

Ibèria ha heretat les venerables «Marinonis» que durant tants anys han tirat el «Diari Mercantil», el «Diario del Comercio» i, durant uns quants dies, el diariet de Catalunya «Avui».

Aquestes premses han assolit la seva edat gràcies a l'exquisida cura de què sempre han estat objecte. El dia que un engranatge o una peça ha fallat, o s'ha auto-jubilat definitivament, ha trobat sempre una mà amorosa que hi ha posat un pedaç. A conseqüència d'això, les premses presenten un aspecte pintoresc: hi han trossos de corretja, pegats i cordills l'exacta funció de les quals costaria d'endevinar àdhuc als mecànics més experts.

Temps enrera, en la darrera etapa del «Diari Mercantil», Tísner jugava el paper de redactor de la casa.

Un dia, després de retallar i posar títol a uns quants telegrams de darrera hora, va baixar a la sala de les màquines, portant encara a la mà la «Gillette» que utilitzava per tallar els telegrams.

Tísner va posar-se al costat d'una de les màquines (que ja havia començat el tiratge de les primeres formes) i observà un cordillet que sortia de sota un cilindre i anava a connectar-se al volant. Amb la fulla d'afaitar als dits, la temptació era massa forta i Tísner no va poder-la resistir: va tallar el cordill. Ni mai que ho hagués fet! La màquina féu un espetec i es parà en sec. Aquell dia, el «Diari Mercantil» no va sortir.

EL DEIX DE L'OFICI

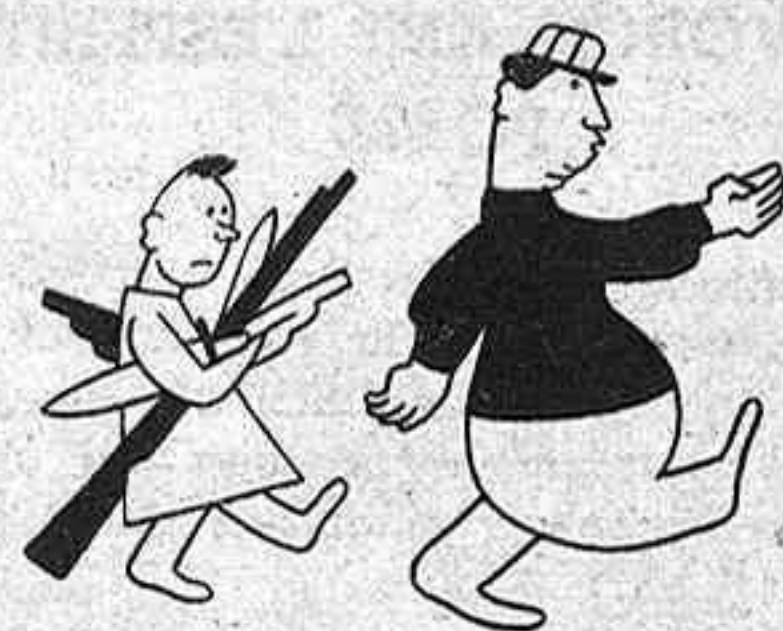
Es probable que l'anècdota ja hagi estat explicada. Però val la pena que nosaltres hi tornem.

Es de l'escultor Josep Viladomat, que ha anat a treure el nas al front de Madrid, on ha passat uns dies.

Durant la seva estada a la capital màrtir ha visitat el Cap de la Junta de Defensa, el general Miaja. L'escultor l'ha trobat al seu despatx, voltat d'innúmers telèfons, que repiquen a la vegada. El general parla a través de tots ells, incessantment. Un moment de pausa. El general Miaja l'aprofita per a plànyer-se davant l'escultor:

—¡Es horroso! ¡Van a salirme bultos en la cabeza!

—Lo que le saldrá —fa Josep Viladomat, admiradíssim— será una corona de laurel!

PRENDRE'S LES COSES DE LA MILLOR MANERA

En una de les tertúlies creades al Cafè Espanyol des dels principis de la guerra, hi concorre un popular milicià de rera guarda, generalment conegut pel «Quimet».

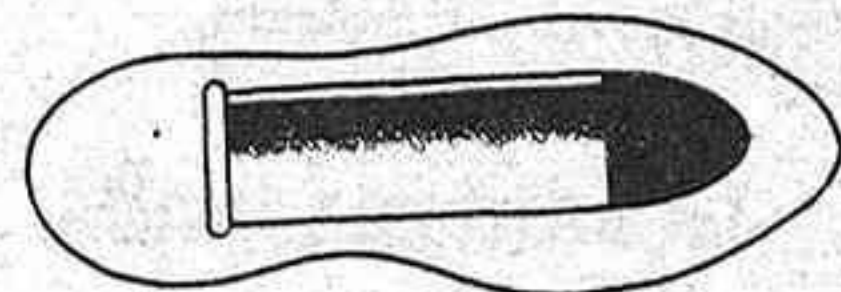
Aquest home ha tingut una traça especial en anar-se proporcionant armes; cada vuit dies ha comparegut davant de la penya amb una peça nova. No cal dir que des dels primers dies, el Quimet porta una gorra Durruti, pantalons de vellut i caçadora de pell, ni cal dir tampoc que no ha anat mai al front, ni pensa anar-hi.

Darrerament, el seu arsenal imposava ja resultament, degut al seu costum de portar-lo sempre damunt: la «Parabellum», un coltell d'esquarterar, un Winchester amb trenta-quatre municions, una pistola de recurs del 7'65, etcètera, etc. Cada vegada arribava al cafè més aclaparat sota el pes de les armes, fins que un contertuli va observar-li:

—Quimet, això et serà dolent. Tu no pots aguantar aquest esforç. Hauràs de fer un pensament.

I el Quimet contestà seriosament:

—Sí, ja ho tinc resolt. Estic en tractes amb un aprenent perquè em segueixi portant les eines.

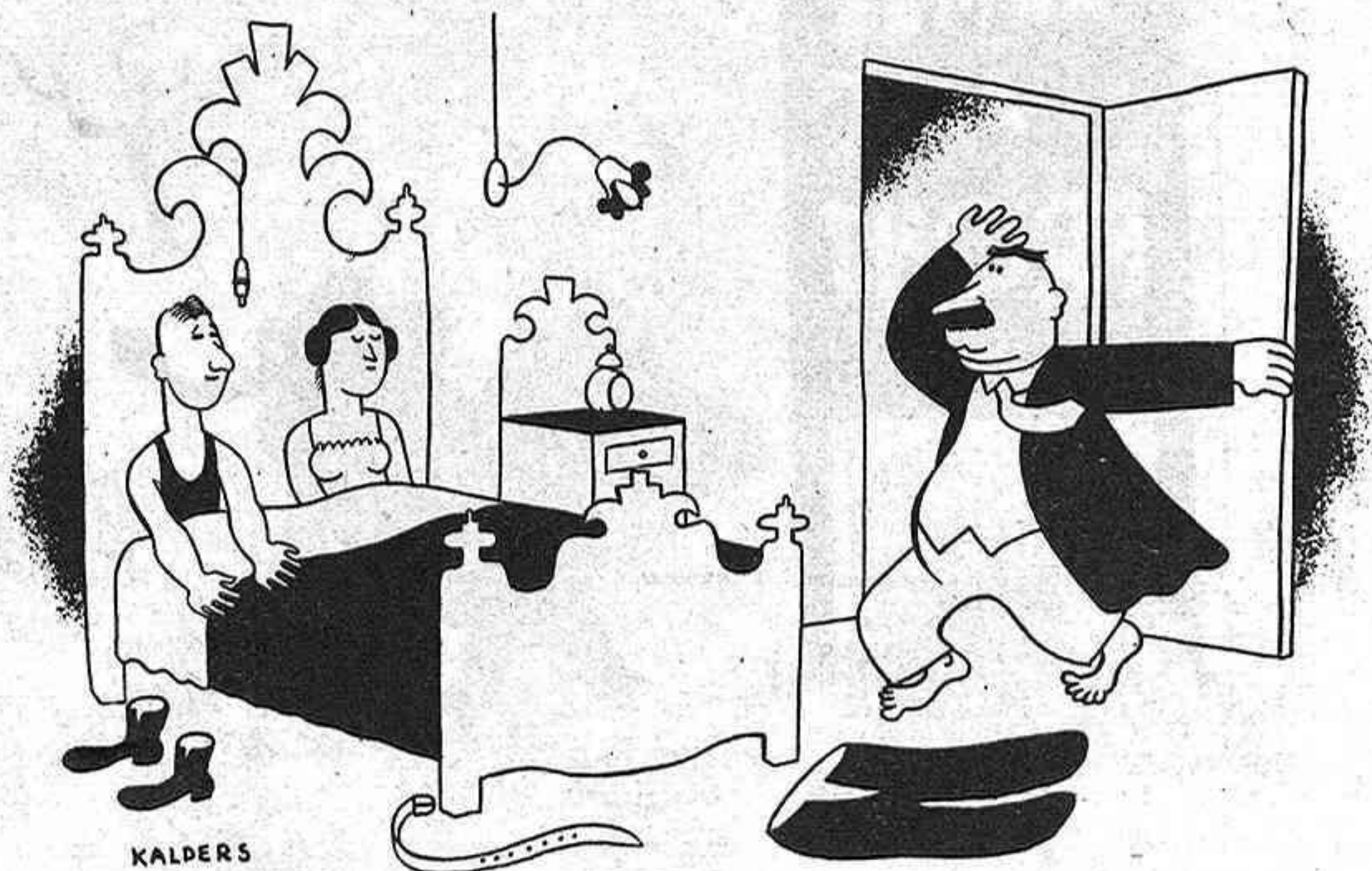
NO HI HA MAL SENSE REMEI

Un dibuixant jove, poc conegut, feia una colla de dies que anava al darrera d'adquirir una arma. Atenuava la impaciència de les recerques fent guardiola, la prosperitat de la qual li feia somniar cada vegada amb l'adquisició d'una peça millor.

Finalment, va trobar una oportunitat única, una ocasió remarcable: li oferien un revòlver del 32 llarg per cent cinquanta pessetes. Li donaven sense municions, però hom va assegurar-li que en trobaria amb molta facilitat.

Un cop amb l'arma al seu poder, el dibuixant va descobrir que li era impossible trobar municions del 32 llarg. L'únic que li pogueren proporcionar fou sis cartutxos del 32 curt, al preu de cinc pessetes cada exemplar. El dibuixant va comprovar que podia posar les municions al barrilet sense que se li escorreguessin per l'altra banda, i àdhuc es va fer la il·lusió que, en cas de necessitat, el revòlver no fallaria per aquella imprecisa diferència de longitud entre dos 32 idèntics.

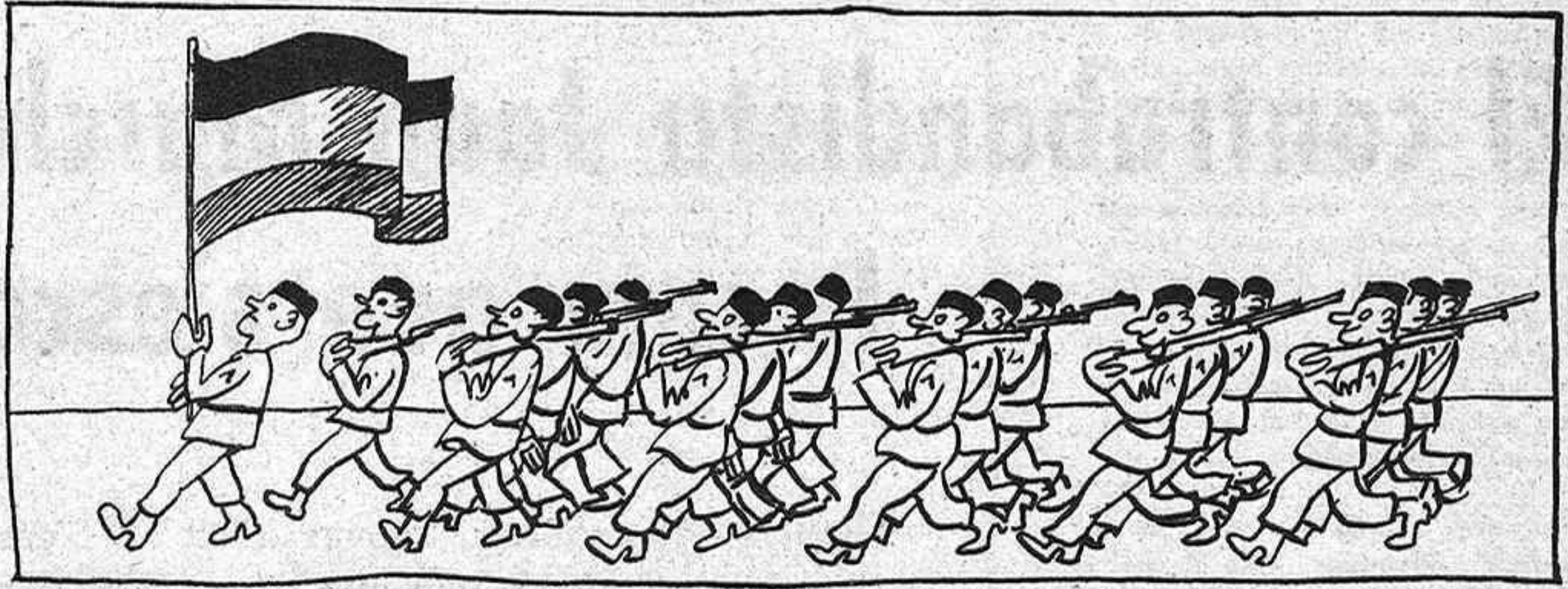
Però dies després, un armer va advertir-li que si disparava en aquelles condicions, és faria mal. Aleshores, incapaç d'aguantar

—Rellamp! Us he ben atrapat!

—Felip, no facis judicis temeraris. Aquest jove és un incontrolat.

TISNER 3

DIUMENGE PASSAT

—Que més ve, ara?
—La Victòria.

tants contratemps, va anar a veure el venedor del revòlver, amb la pretensió de desfer el negoci. No obstant, l'altre va suggerir-li de seguida una solució millor:

—Què et passa? Només que el revòlver et ve gran a les municions? Això pot arreglar-se immediatament: col·loca-hi una «plantilla».

L'ACAPARAMENT DE QUEVIURES

Va haver-hi un moment en què el zel de les patrulles de control encarregades de reprimir l'acaparament de queviures s'extremà tant, que cada vegada les llistes de «stocks» incautats eren més curtes. No hi havia rebost domèstic, per modest que fos, lliure de despertar les suspicàcies dels primmirats funcionaris.

Un dia les patrulles detingueren un ciutadà, al qual acusaven d'un seriós delictes: duia amagats uns talls de llonganissa, dissimulant-los amb trossos de pa. Esbrinada la cosa, va resultar que el ciutadà portava, només, un humil «sandwich».

EL BEL·ICISME A LES COMARQUES

La guerra ha despertat en una colla de gent el gust per les armes. Hem conegut moltes persones que per tal de donar-se el gust de portar una pistoleteta penjada a la cintura, es vendrien uns quants mesos de llur vida. Això ha donat lloc a una sèrie d'anècdotes, les més divertides de les quals prometem transcriure als nostres lectors.

A Granollers, en el curs d'una transacció comercial, va haver-hi una terrible baralla de gitanos. Quan els recursos verbals van esgotar-se, un dels combatents va treure's de la pitrera una pistola enorme, anacrònica, d'un model absolutament en desús. Apuntà a consciència el seu adversari més significat i dis-

parà. El soroll del tret fou terrible, i l'escenari de la batalla va quedar ple de fum i d'olor de pólvora. La punteria havia estat excellent: la bala va petar al front de la víctima, però només li va fer un blau.

NOVES APORTACIONS A LA BATA-LLA DE L'OU

En virtut de les grans batalles que liurem a la rera guarda, creiem oportú ressuscitar l'enunciat i la solució d'un vell problema filosòfic, pel qual el gran Pompeu Gener tenia una especial predilecció. Es tracta d'escatir si Déu va fer primer l'ou o la gallina. Aquesta pregunta provoca, generalment, una certa perplexitat, que Pompeu Gener resolvia responent: «La gallina, home, la gallina!» Imagina't quin mal efecte hauria produït Déu fent l'ou!

L'ENTERRAMENT

L'anècdota és de diumenge. Un ciutadà d'aquests que sempre són als llims s'obre pas —a cops de colze— entre la gent i arriba a treure el nas entre els que fan cordó, a primer rengle:

—Perdoneu: a qui enterren?
Tothom qui el sent queda sorprès. Un diu:
—Si no és un enterrament!
Però un del cordó salta ràpid:
—Sí, que ho és!
—Veieu? De qui, si us plau?
—Dels incontrolats!

PARADA I FONDA

També és de diumenge, durant la parada. Sovint, els cossos de l'exèrcit del poble resten llargues estones aturats al curs de la desfilada.

Un d'aquests estacionaments, a la Rambla, és molt llarg.

Hi ha qui s'impacienta. Un ciutadà fa:
—Això no és una parada! És un seguit de parades.

Després comenten l'extensió dels «altos».

—I no poc llargues!

—Sí: és una «parada i fonda»! —diu un altre espontani.

—Són vergonyoses aquestes cues als cinemes.
—Si, noi. Quin cinisme.

El contrabandista Joan March compra a Adolf Hitler una pila de coses... I, com que s'escau en dijous li regala bombes

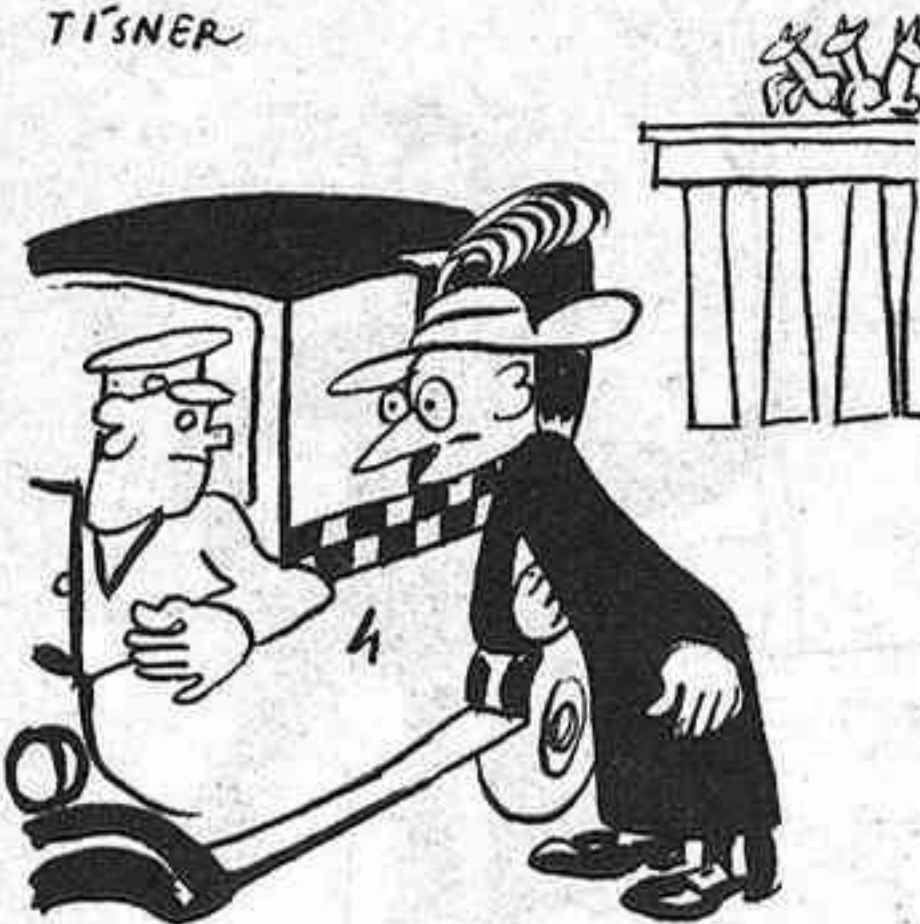
TISNER

JOAN March (a) «El Verga» (1), l'intrèpid pirata de la Mediterrània arriba amb la seva nau «Tabaco» al port de Hamburg. Ell és al timó. I amb gest hàbil sorteja els diversos vaixells ancorats al port alemany. Deixa la nau sota la vigilància d'un vell carabiner dissecat que sempre porta a bord i pren el tren que el menarà a Berlín.

Ve en missió especial, que li ha estat confiada pel general de totes les Espanyes, senyor Franco. Ha d'entrevistar-se amb el führer Hit-

TISNER

(1) Vegi's "El Nostre Fitxer."

ler i el generalíssim l'envia a ell perquè sap que és una fura.

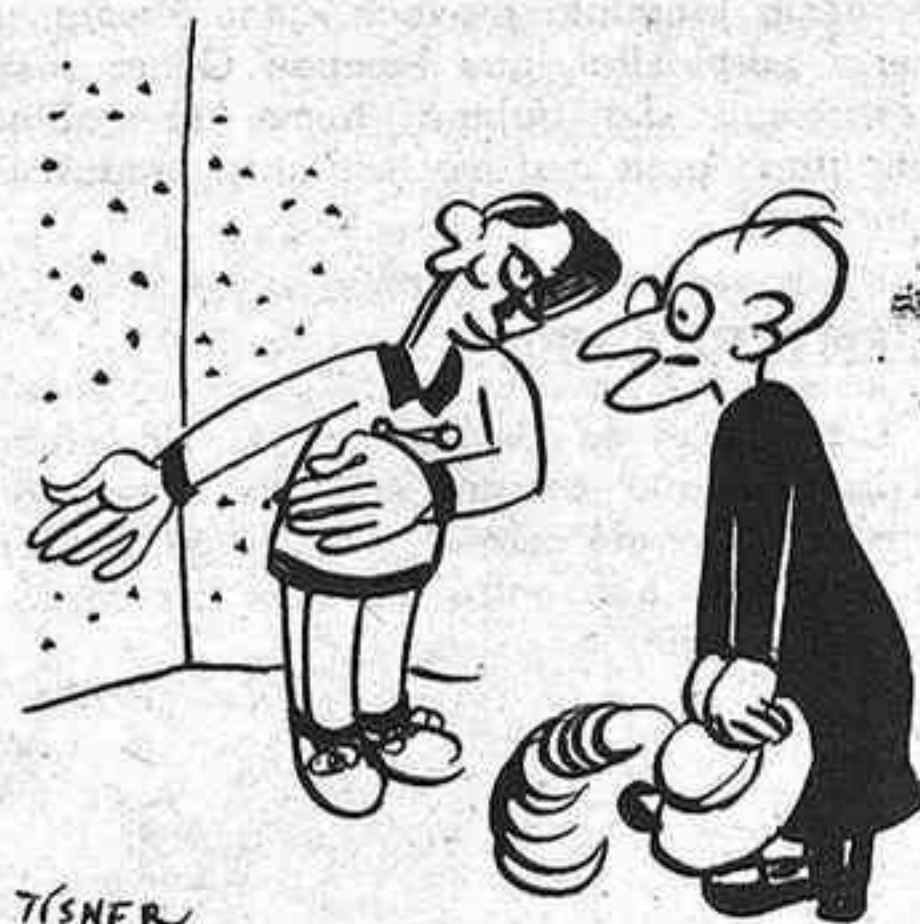
Puja al tren sense pagar el bitllet. A Berlín baixa del comboi i va directament a la parada de taxi immediata a l'estació. En pren un i diu al xofer:

—A casa don Adolf.

El xofer fa via i es detura davant el domicili particular del nazi màxim.

—Espereu un xic.

Herr Adolf Hitler ja esperava el visitant. El fa passar a la sala del piano, emblanquinada pel propi Führer a estones perdudes, i s'as-

TISNER

seuen els dos. Don Adolf esguarda detingudament el pirata i fa:

—Vós deveu ésser jueu, no?

—No, però ho semblo. Estigui tranquil, de totes maneres. No en sóc, paraula.

—Millor. Què passa?

—Vinc de part del general Franco.

—Ah, això és una altra cosa. Vinguí, vingui; faci el favor.

I, pres d'una estranya pressa, el mena fins el seu despatx.

—Les visites de compromís les rebo aci, sap?

S'asseuen novament.

—Vostè dirà.

—Sí, herr. El general m'ha enviat...

—Perquè em pagui els deutes?

—Que és cas! Sí, senyor. I per contreure'n de nous.

—Ja en parlarem després. De moment, vingi la moneda.

«El Verga» es treu una bossa de la faixa. Fa dringar les peces i llença la bossa damunt la taula.

—Són dobles de quatre unces, i reals de vellón.

—Ja em va bé. No hi ha pas perilles?

—Descuidi. He vingut, també, per comprar-li més coses.

—Me n'alegro. Esperis un moment. Li ensenyaré el catàleg de les darreres novetats de la temporada.

El Führer furga pels seus armaris i treu un llibrot ple de sants i va comentant-los:

—Aquests són els canons de matar nens.

—A quan, la peça?

—Trenta mil marcs.

—Posi-me'n sis. Farà rebaixa?

—Sí: un tres per cent menys el timbre mòbil. Els hi embolico?

—No; me'ls enduré posats.

—Què més se li ofereix? Aquests tancs?

—Què són fàcils de travessar?

—Psé...

—I què valen?

—Dos-cents cinquanta mil marcs.

—Vaja, perquè no digui que sóc ranci posi-me'n un parell.

—Si me'n compra tres, faig rebaixa.

—No vull regatejar. Sóc gitano, però no tant!

—No vol pas avions?

TISNER

—Ja en tenim molts. Però si tinguéssim dipòsit d'aparells que no caiguessin...

—No. Ja s'han acabat.

—I ara! Com?

—Han caigut tots. I d'obusos, no en vol?

—A quan?

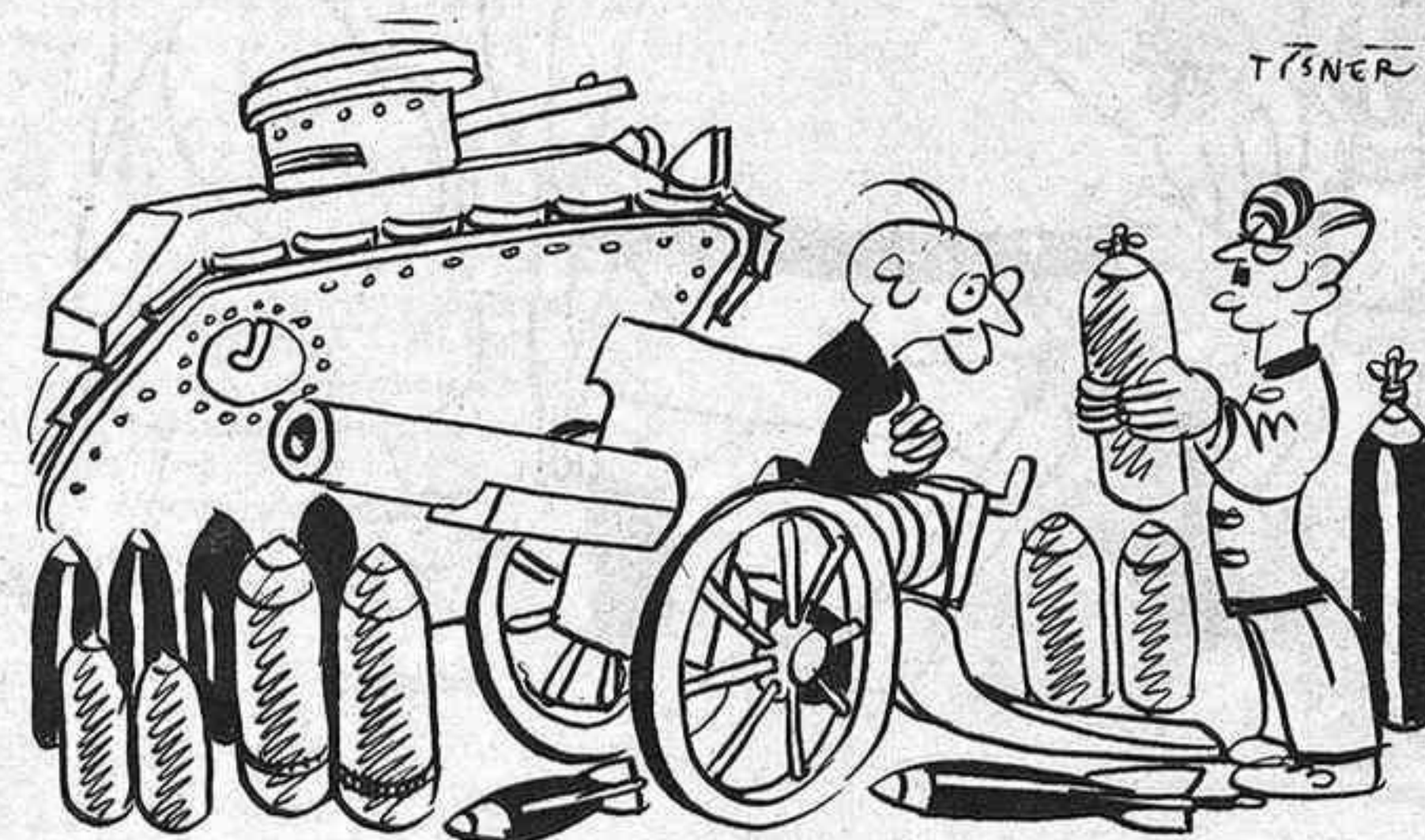
—Els del 10 i mig a 15, els del 15 i mig a 20, i els del 20 i mig a 30.

—Quin embolic! Posi-me'n una mica de cada.

—Quant?

—Cinc de barreja.

—Si és servit? Vol res més?

TISNER

—Ah, sí. Voldria uns quants marcs de la inflació. Bitllets, sap? Vull paperassa.

—Per què?

—Per pagar els moros.

—Ah! N'hi donaré com a obsequi.

—Es molt amable!

—M'agrada tractar bé els clients. I, com que ha vingut en dijous, també li regalaré unes quantes bombes incendiàries.

—Gràcies, gràcies.

El pirata March surt carregat com un ase. I per tal d'esquivar el taxista, que l'espera pacientment, ho vol fer per la porta falsa i es troba que no n'hi ha. Però, això rau! Ell mateix en falsifica una i se'n va tranquil·lament.

Pere de les PUELLES

LA VA ESPARA CON O SIN HONRA - FRANCO

GLOSSARI

El projectat pla de control aplicable a Espanya, acusa més, encara, la despreocupació de la diplomàcia europea respecte les normes que semblen més intangibles del dret internacional. Aquella monstruositat jurídica acusada al principi, que considerava en un mateix pla el govern legítim d'un país respectuós de la legalitat ginebrina, i la banda de pirates que s'alçaven contra aquella mateixa legalitat, ha pres amb el pla de control la màxima consistència a què podia aspirar l'autor de la idea.

Haurem de creure que les grans democràcies europees, embrancades freqüentment en afers colonials tèrbols, on són escarnits els drets de l'home, el respecte a l'essència de la nostra civilització i àdhuc els principis més elementals de la democràcia, han arribat a embotar llur sensibilitat com a pobles, en el curs d'aquestes aventures. El producte inevitable d'aquest fenomen, ha estat la creació d'una diplomàcia falsa, terriblement perniciosa, que baseix la carcassa de la legislació internacional, deixant-hi d'antuvi les falles necessàries que permetin vulnerar-la, donant lliure curs a les guerres i als cops de mà dels grans explotadors del capitalisme.

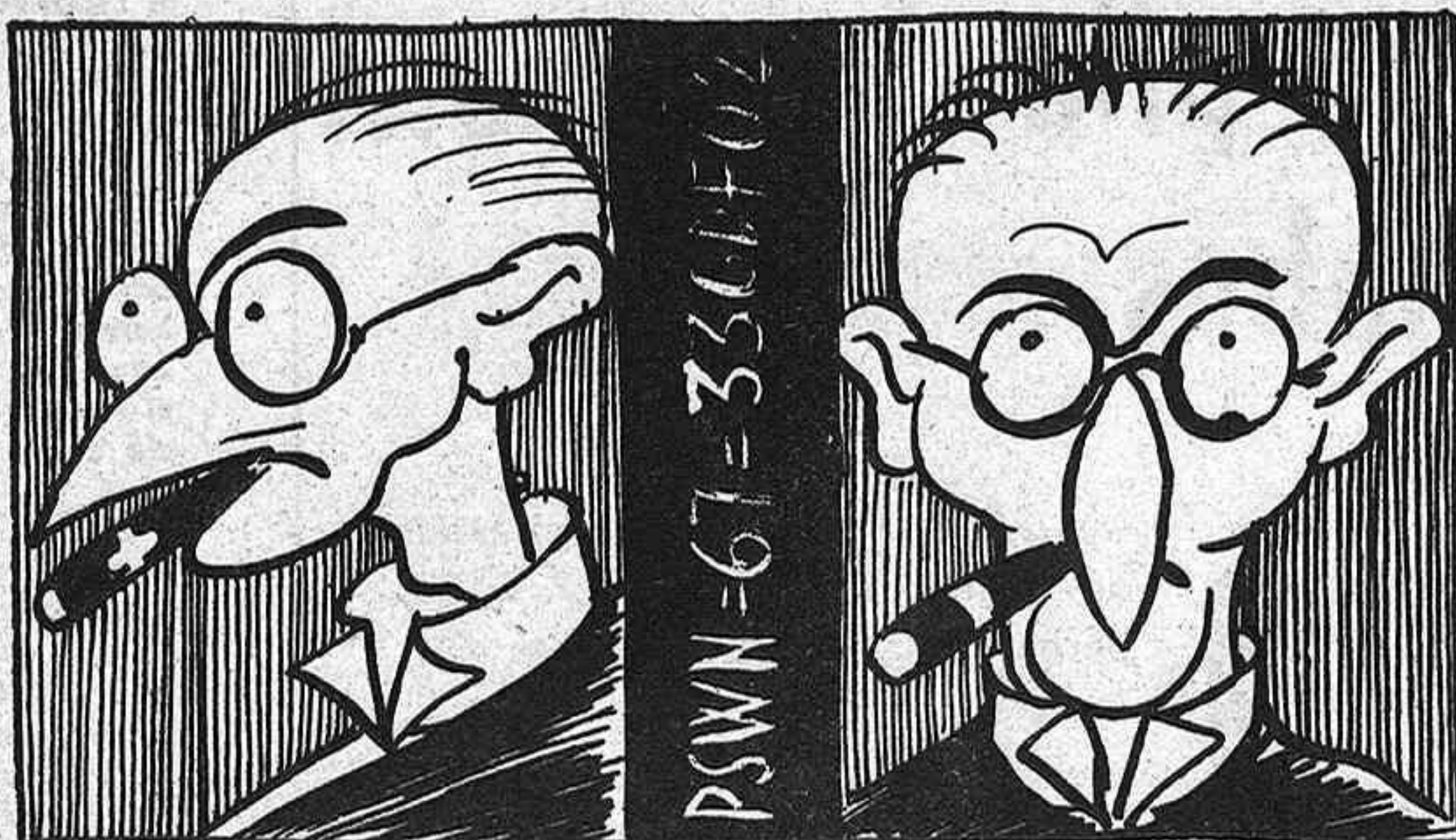
El mal ja està fet, i és molt possible que no tingui pas un remei confiable als pedaços. I, encara, el pròxim sacrifici d'aquestes mateixes democràcies que han consentit l'aberració, sacrificarà que hom pot preveure que es deurà a la despreocupació jurídica assenyalada al principi d'aquestes ratlles, no serà pas el fet menys al·ligador que Ginebra oferirà al món.

De fet, una nació que mantingui sota el jou, a base d'homes, avions i canons, qualsevol tribu d'Àsia o d'Àfrica, ha de trobar-se forçosament desplaçada en haver d'erigir-se en defensor dels drets dels pobles, només perquè els habitants d'aquests darrers no tinguin la pell del mateix dolor que la dels llurs. Això, que sembla tan pueril, d'una visió tan estreta dels dilatats panorames internacionals, correspon exactament a la veritat. I aquesta realitat ha donat lloc al naixement d'un altre monstre, el culte al fet consumat. És inútil que hom faci picardies sonades a Itàlia, a base de convidar o no el Negus. La veritat crua és que el món ha consentit el sacrifici d'Etiòpia.

Les patrulles diplomàtiques s'han inventat, en el cas d'Espanya, l'obertura de grans parèntesis que poguessin donar lloc a produir-se l'estat de fet, segures que això els donaria necessàriament tota la feina feta. Cada vegada que els mercenaris han estat a punt de trencar les defenses de Madrid, les patrulles s'han aturat, han cbert el parèntesi, a fi de donar temps als esdeveniments, que haurien de portar el desitjat fet consumat. I cada vegada que els mercenaris han fracassat, la diplomàcia ha reprès la seva marxa amb una mica de malhumor, acusant el contracte amb la invenció de noves fórmules, cada una d'elles més atrabiliària que l'anterior. La darrera troballa ha estat el pla de control.

GAELI

EL NOSTRE FITXER

JOAN MARCH ORDINES (a) «EL VERGA»

CARACTERISTIQUES:

- Cabell:** poc.
- Ulls:** petits, traïdors.
- Nas:** punxegut.
- Estatura:** 1'66.

ACTIVITATS PRINCIPALS:

Contrabandista. Darrer pirata de la Mediterrània. Estafador. Assassí. Milionari diverses vegades. Straperlista. Bandit.

ANTECEDENTS:

Perillosos. Nascut a les Balears, on és conegut amb l'àlies de «El Verga», se'n féu l'amo. Cacic màxim d'Espanya. Brètol intensiu. Monàrquic. Agent de Hitler, de Mussolini i dels jesuïtes. Carca.

RESUM:

Cavernícola 100 per 100. Convé capturar-lo, viu o mort. Millor viu, que riurem més.

CONSIGNES FACCIOSES

—«Vamos a españolizar Cataluña!!!»

REVISTA DE PREMSA

La Batalla

Publica un article afirmant que Trotski és un ximplet. Estableix un paral·lel entre aquest i el president Companys, la figura del qual enalteix, remarcant les seves virtuts de governant i de polític. A continuació se les emprèn contra les patrulles de control, i demana la unificació de l'ordre públic i tot el poder per al govern de la Generalitat. Ataca els «sabandijas» que s'oposen a la formació de l'Exèrcit Popular, amb comandament únic i preponderància dels partits democràtics i d'esquerra. Advoca per una política de col·laboració entre el P. O. U. M. i el P. S. U. C., les relacions de cordialitat entre els quals són, ara, més estretes que mai.

LA VANGUARDIA

Publica un article del seu corresponent a París, doctor Gregori Marañón. El finíssim intel·lectual espanyol explica la desorientació de l'opinió francesa respecte la guerra espanyola. Qualifica de ridícula la informació publicada pel diari «Paris-Soir» en la qual s'afirma que el president Companys ha «torejat» el bisbe Irurita, davant d'una multitud de més de tres-cents mil persones, congregades a la plaça de les Olles de Barcelona. «¿Pero no sabe el reporterillo parisense que tamaño multitud no cabe en la citada plaza?» Acaba l'article anunciant el seu pròxim retorn a Espanya.

SOLIDARIDAD OBRERA

Posa de relleu una baixa maniobra de Julià Besteiro. «Siguen las añagazas de los politicuchos añejos. Ahí tenemos a Julián. A Julián Besteiro. ¿Pues no habíamos nosotros anunciado su huida, la «huida» eterna de los m rlos incoloros que tienen el instinto de salvaguardar su pellejo en cuanto asoma el peligro? Se iba. Se iba de embajador de España a la República argentina. Y venimos nosotros y denunciamos al pueblo su fuga. Su fuga vergonzosa. Y viene él, que por lo que se ve nos lee, y nos lee a fondo, y le falta tiempo para desmentirnos. Nos sale ahora con que «mientras Madrid corra peligro, él no se moverá de España». Julián! ¡qué vivote eres, Julián!»

la humanitat

Dedica el seu editorial a la batalla de l'ou. Amb tons abrandats de patriotisme, propugna per la mobilització general: «Vivim uns moments d'una gran grandesa literària. Cap aportació ha d'ésser desaproveitada. I com podríem, ara, negligir l'ou? Si bé és veritat que aquest interessant producte avícola ha jugat un gran paper en totes les èpoques de la història (recordem, sinó, l'ou de Colom), mai com ara la seva importància s'ha fet sentir amb tons tan apremiants. Despullem-nos d'inútils retoricismes, fem-nos dignes de l'austeritat present, acarem-nos amb la nostra consciència de catalans i de republicans i

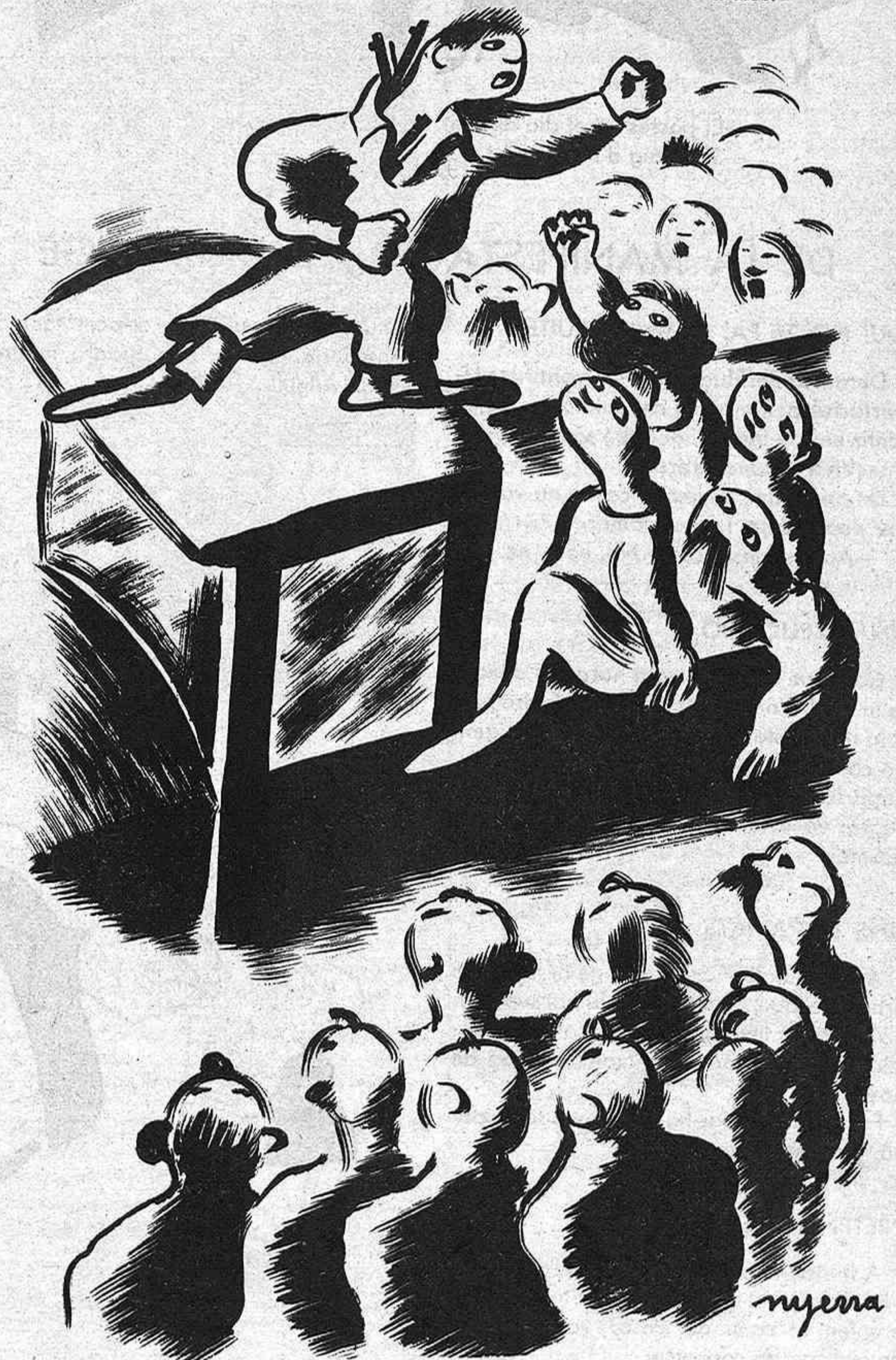
que cada u es compri una gallina i miri d'arreglar-se-les per tal de fer-la criar. Tots a la una! Que cada casa sigui un galliner! Endavant pel desenllaç victoriós de la batalla de l'ou!»

**DIARI DE BARCELONA
ESTAT CATALA**

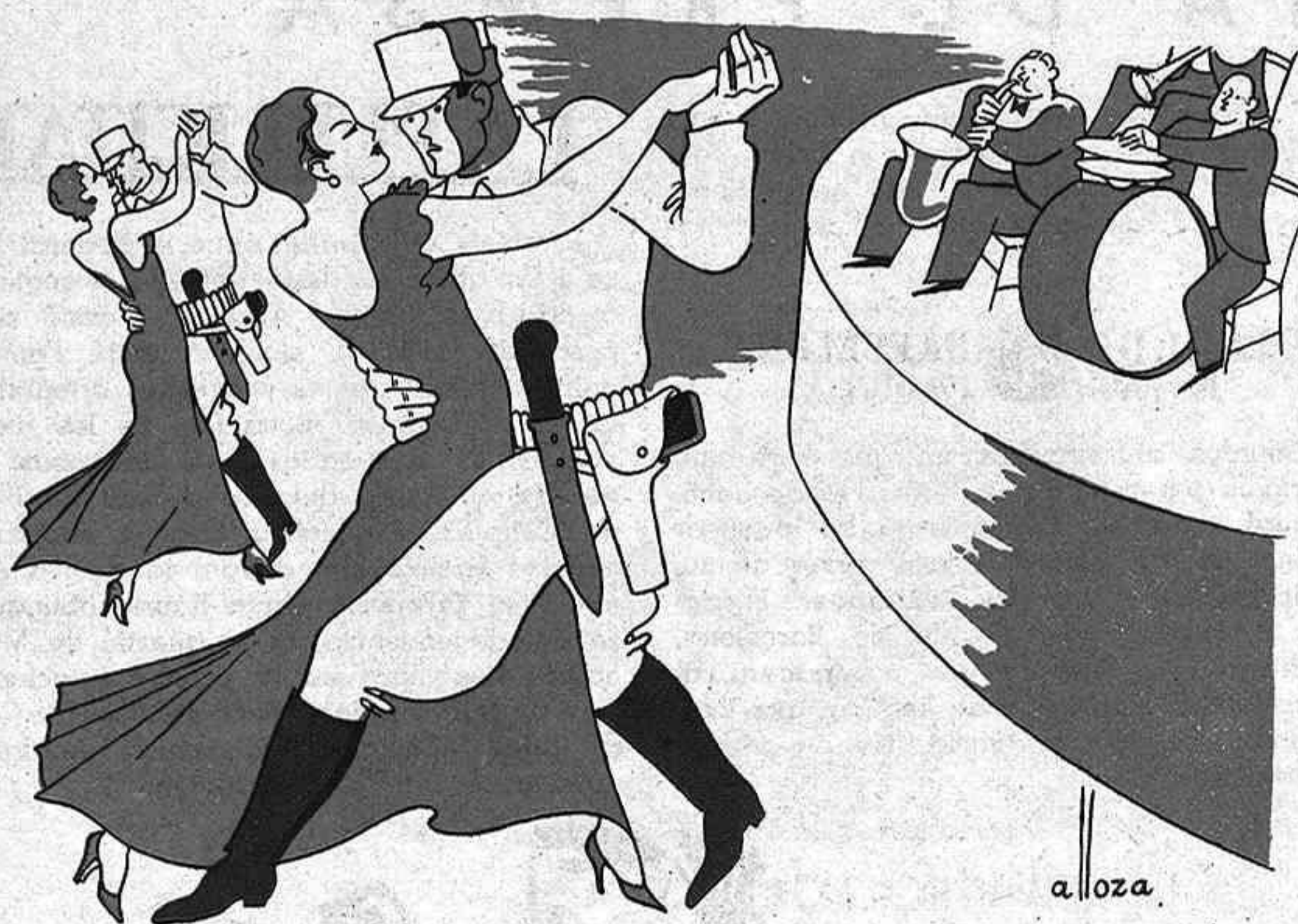
Comunica als seus lectors que obre una subscripció per comprar una rotativa de debò, la qual cosa els permetrà poder publicar l'anunci de «El Barato» sense haver de suprimir els telegrams de l'estranger. Encapçala la subscripció l'alcalde de Barcelona, camarada Pi i Sunyer, que acompanya l'aportació amb una nota molt sentida, que acaba així: «No té importància. No em vindrà pas d'aquí.»

LA PUBLICITAT

Estableix un paral·lel entre el general Franco i un galeot cicassà del XVII.è segle, nomenat Ivan Burillo. Aprofita l'ocasió per a posar de relleu la similitud entre l'ambient polític i social de les províncies orientals de la Xina d'aquella època i el de les regions espanyoles dominades pels facciosos. Diu que si en ocasió del cop de mà de Burillo a l'Eufrates, Anglaterra hagués adoptat la mateixa posició que davant la guerra espanyola, ni Txecoslovàquia hauria obtingut la seva independència, ni la qüestió de Memel hauria degenerat en la posició estacionària actual, amb el consegüent equilibri de l'«home rule» britànic i l'hegemonia d'Anglaterra damunt la ruta de les Índies.

—Camarades! No ens hi pensem més: totes les armes llargues al front!

—Et passes tot el dia ballant.
—Si —Faig d'incontrolat.

DE LA MANIFESTACIÓ DE DIUMENGE

QUI NO TE PA, SOMNIA TRUITES

Durant la desfilada de les Juventudes Libertàries per la plaça de Catalunya, es va sentir un crit femení, gairebé sense eco:

—¡Viva el amor libre!

Un home que teniem al costat no va poder dominar-se, i va exclamar:

—Amb aquesta cara? No, noia, no.

Comorera, i avui l'han estacat tant a la Conselleria, que no se'n podrà moure ni que ell vulgui!

UNA EXPLICACIÓ

Com que fins a darrera hora del dissabte la C.N.T. no es va decidir a prendre part a la manifestació de diumenge, molta gent no confiava a veure-li. Per aquest motiu, l'aparició d'aquell bosc de banderes roig-negres va ésser acollida amb tant d'entusiasme.

UNS EXTRAVIATS

A "La Batalla" de diumenge hi havia un article del que, com el lector ja pot suposar, no en varem llegir més que el títol, que deia: «Por qué no iremos a la manifestación de hoy?»

Fan bé d'explicar-ho, qualsevol se n'adona, de si hi són o no!

PRETENSIONS

A quarts de tres, quan la manifestació ja s'havia acabat i els darrers ciutadans empenien el camí de casa, varem sentir aquest cap de conversa:

—Tant cuidar demanant la dimissió de

INCONSEQUÈNCIA

La serietat de la desfilada va veure's sobtadament interrompuda pels crits d'uns quants galifardeus que gastaven gasolina viatjant en uns camions, amb aire d'anar a fer una costellada.

—S'han equivocat de camí — va dir un ciutadà.— Caldria dir-los que a les Planes s'hi va per Sant Cugat

PEGA A LES SABATES

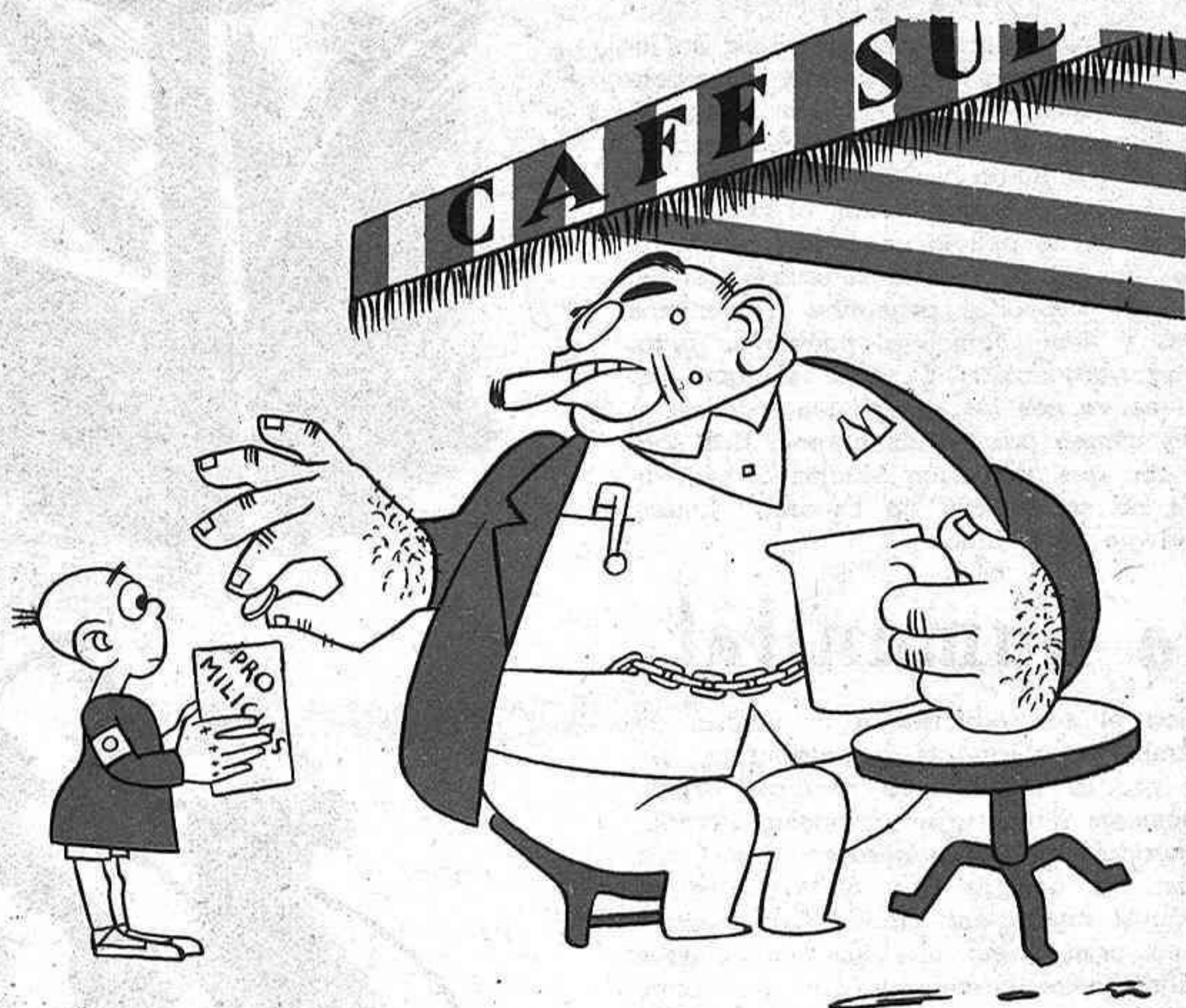
El company González Batlle, secretari del cap de les Patrulles de Control, diumenge al vespre era al "Tostadero", voltat d'un grup d'amics. L'home estava consternat.

—Què et passa?

—Que hem passejat la bandera del P. O. U. M., al costat de la catalana i la de la Confederació; i l'hem espifiada. Porta jettatura, veliaquí.

Vegeu, a la pàgina següent, la imitació d'un diari alemany (inventat) al qual atribuïm la feina de donar per la banda als militars rebels.

Aquesta pàgina no passa d'ésser una paròdia. Però advertim al lector que hi ha molts periòdics seriosos nazis que s'hi assemblen força.

—Té noi, per comprar avions.

Darmstadt

42 Märk

Volkshote

DAS MISA VON KAMPÁÑÁ AUF PASEA VON KASTELLANA

Nuestra korrespondenz auf Spanien, Herr Lorenz Zatiarischen, nos ha mandado esta kronika, en la qual se relata la celebraciona de la entrada von los nacionales auf Kapital von Spanien, Madrid. Agüba Spanien!

Madrid, 4.—Al Pasea de la Kastellana, von Kapital auf Spanien, se ha celebrado anf misa von Kampaña, celebranda das exito von entrada de los nacionales a Madrid.

El Pasea ofrecía el aspekto de las grandes solemnidades. Anf primer bando estuvieron sentados los generales Frankö, Von Kabanellas y Von Keipo von Llano. El Kardenal Primado Segura dijero la misa. Los Kuras de servicia actuaron de Monna Guillos.

Después de la misa van kampaña hase celebrada un komida banquete, auf mismo Pasea. Ha presidido el tiberio el propio general Franco, akompañado von auf generales Von Kabanellas y Von Keipo von Llano, y el Estada Mayor del Gobierno Nacional von Spanien.

Han asistida al komido los Ministros auf Junta de Bugos. También han hecho akta de presencio los sekretarios ministeriales von mismo Junta.

El bankete transcurrió con la máxima kordialidad. A los postres se dieron arribas Spanien, auf Falanges Spaniolas y auf requetés y mueras auf rojos y auf marxistos.

El general Von Franko, hacer una dis-

Fotografia prendida durante el bankete

curso de grande importancia. Sus oyente^s le aplaudir muy mucho largo rata. El general agradeciö das pruebas de afecto. Ha sido un akto kolossal. Korrespondenz.

Los rojos catalanes se tiran al calle.

Barcelona (Urgenta). — Un telegrama ke haber recibido hace hasta poco nos komunika ke los rojos se haber manifestado por auf calles y auf strässes von la ciudad pidiendo kerer el ejército voluntario obligatorio.

Esto del voluntario es ser un ardit. Es voluntario pero el ke no kiere voluntariarse es fusilado en el akto.

Ya hay habido dos mil fusilados, estos últimos dias.

Y von telegrames recibir, se desprender ke todavia haber habido muy muchos más.

Ay manifestación de ser un éxito, todo aparte.

Han desfilan todas las fuerzas de Cataluña, en número de tres-cientos.

También han figurado en el parada los Guardias Civiles Nacionales Españoles Toreros Republicanos, que kuidan de los servicios en las Plazas de Toros, en número de doce.

Y los serenos, que son los funcionadores de las sirenas von alarma.

Nada, en totales.

Materialien-Einkaufsbeamter von größerer Metallwarenfabrik u. Fabrik elektrotechnischer Materialien in der Nähe von Offenbach zum baldigen Eintritt gesucht. Branchenkenntnisse unbedingt erforderlich. Gefällige Angebote mit Zeugnisabschriften und Gehaltsansprüche erbeten an **Gebrüder Reichard, Offenbach, Sternstrasse 26.**

VERLOREN wurde am Montag abend auf dem Wege vom Opernplatz nach der Hauptwache eine Geldbörse. Bitte dieselbe bei **F. Rat, Elbestr.** abzugeben.

Telephonistin, möglichst französisch sprechend, zum baldigen Eintritt gesucht. Persönliche Vorstellung mit Zeugnissen sehr erwünscht. **Carlton-Hotel, Frankfurt**

EDITORIALA

Das **Darmstadt Volkshote** kiere poner clara su situación respecta auf problemas de la güerra von Spanien. El kronista Herr Direktor das **Volkshote** desea hacer sabien-das que, como alemano, cree que la intervención von Deutschland Ejercito auf kuestión de Spanien es absolutamente legala. Por una longa serie de provocaciones mucho frekuentes, los rojos marxistas han justifikado la actitud del Deutsch. El Herr Hitler ha obrada con la energía precisa. La provocación especial de kerer implantar el komunismo ofende los países que, como el Deutsch, son nazionales-socialistos.

Ke creía, das Presidente Azana? Suponianda ke los alemanos a permitir iban la ruina de Spanien? De la misma formo que los súbditos Von Herr Mussolini no toleraron la instauranda del marxismo en Etiopía, los mans del Deutsch no pueden konformarse con la repticiona del intento en Spanien.

El Derecho Internacional permite esta clase de intervenciones. La komedia representado por Inglaterra y Por Frankerreich no podía secundarla Herr Adolf Hitler. Waya!

Por otro parte a Alemania le konvenían unos maniobras al Sur von Europa. Ahora se presentó das okasión y no aprovecharla fuera tonto. Y, sobretodo, cuando las maniobras han servido de pruebo das materialdeguerra alemán.

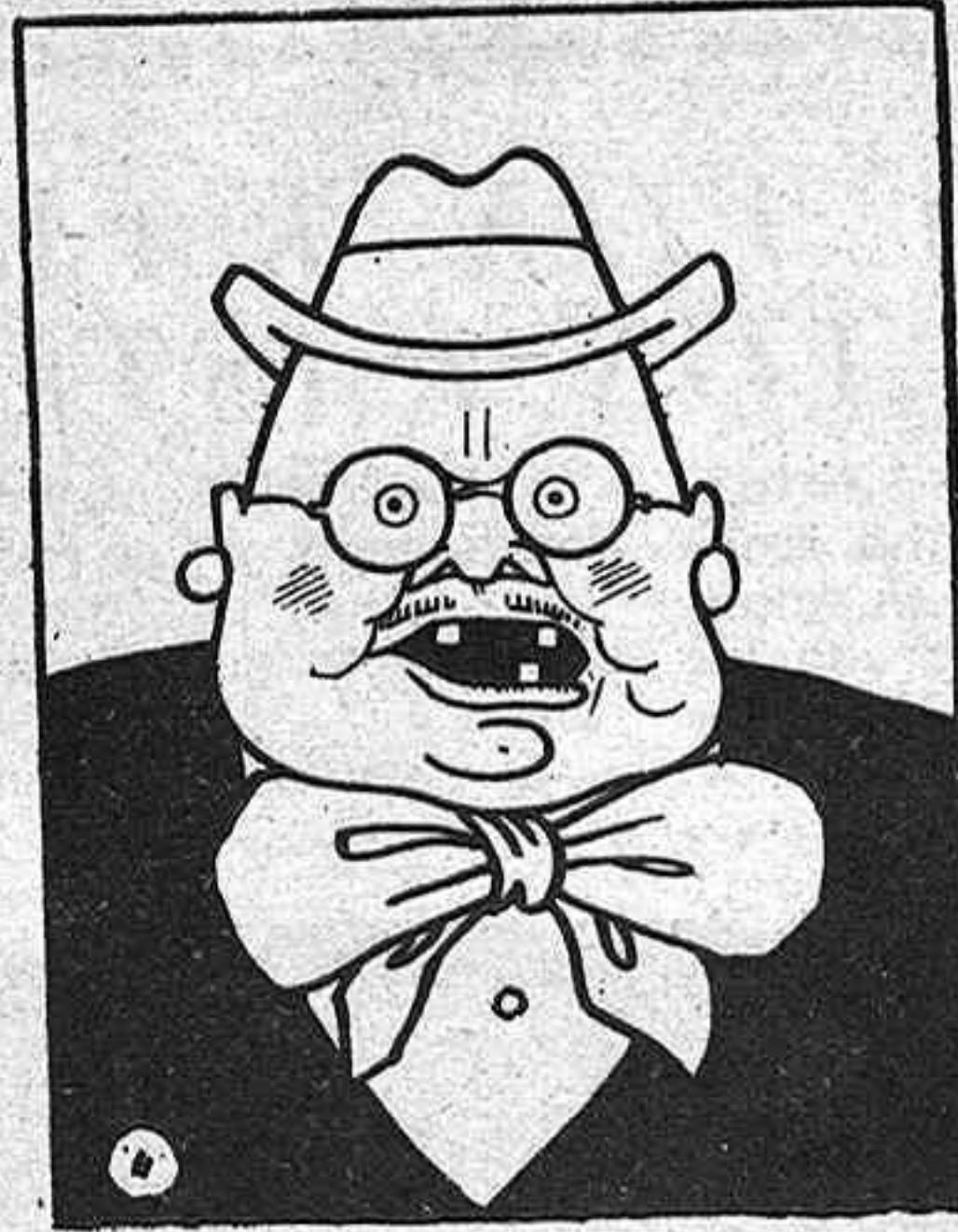
La ganga de saber si irían bien los Heinkel y los Junkers vale todas los markos del mundo!

Han Wilhelm Rat

" AHIR COM AVUI "

(PUBLICAT A «L'ESQUELLA» DURANT LA GRAN GUERRA)

Diferencia que va d'un neutralista a un germanòfil.

En el seu número corresponent al dia 2 de juny del 1916, L'ESQUELLA publicava el següent «Glossari»:

«Perquè no se'ns digui que som neutrals, anem a copiar alguns conceptes d'alguns grans homes alemanys.

Sense fer-hi cap comentari, els deixarem parlar a ells mateixos.

Aquests mots alemanys han estat acoblats per l'abat E. Wertterlè, antic diputat del Reichstag per Ribeaupville (Alt Rhin), en un llibre substanciós que ens arriba a les mans.

Traduïm a l'atzar:

Lletra de Frederic II al ministre d'Estat Podswill.—Si havem de guanyar alguna cosa essent homes de bé, ho serem; si és precís enganyar, serem malvats.

Proclama de Guillem II al cos expedicionari a la Xina.—«No doneu treva. Sigueu tan terribles com els huns d'Atilla.»

De les memòries de Bismarck, pàg. 11. Notes sobre el combat d'Hay.—M'anuncien que aquesta tarda han caigut en poder nostre mil cinc-cents soldats! Uf! Llàstima que encara haguem de fer presoners i no se'ls pugui afusellar immediatament.

De Nietzsche, en «Així parlà Zaratrusta».—Haveu d'estimar la pau, com un mitjà de guerra, i amb preferència la pau més curta a la pau més llarga.

Hom sol dir que les bones causes són les que santifiquen la guerra. Jo us dic que la bona guerra és la que ho santifica tot.

La guerra i la valentia fan coses més importants que l'amor al proïsme.

Consells de Mommsen als alemanys d'Àustria.—Sobre tot, sigueu inhumans! La raó no entra en un cervell txec (eslaus de Bohèmia). El que tem són els cops.

De Glumplowicz, sociòleg austríac.—La guerra és una necessitat natural. Les societats humanes no tenen consciència. Tots els mitjans són bons per tal d'assolir el que hom desitja.

Del professor Lasson, sobre «La guerra i l'ideal de la cultura».—El dret a la independència no és un dret innat en un poble; aquest dret ha de guanyar-se'l amb grans treballs. Un poble de cultura enlairada, però d'una cultura poc favorable a la concentració i a l'acció militar de l'Estat, deu, en justícia, obeir al poble bàrbar, que tingui una organització política i militar superior.

«De la independència dels tractats».—La intervenció en els negocis dels altres, és un dret que només està limitat per la força que tinguin... els altres.

Si l'èxit està assegurat, no solament és una justificació, sinó que pot ésser un deure del mateix Estat.

Plenament confia el febre en la inviolabilitat dels tractats que li asseguren una existència miserable. Però per això hi ha la guerra, per a mostrar-los que un tractat pot resultar dolent, pel canvi de les circumstàncies...»

Del doctor Hasse, catedràtic a Leipzig.—La moral de l'amor al pròxim, que entre individus es pot admetre, no és tolerable entre les nacions.

Del «Lokal-Anzeiger».—Bèlgica ens pertany com a peça de caça que hem mort. L'hem d'agregar a Alemanya. No és que es mereixi, aquesta xurma, l'honra de pertànyer a l'Imperi alemany; però ens podem servir de Bèlgica, com un puny clos davant el nas de la deslleial Anglaterra.

Del general von Blume, en el «Vom Kriege».—Els tractats que han signat els bel·ligerants perden tot el valor jurídic d'obligació, en el moment que s'ha declarat la guerra.

Ban col·locat a Hasselt, 7 d'agost del 1914.—Si els habitants desapareixin damunt l'exèrcit alemany, la tercera part dels homes de la població seran afusellats.

El general von Vieber al burgmestre de Wavre, 27 d'agost del 1914.—La ciutat de Wavre serà incendiada i destruïda, si el pagament de les contribucions de guerra (3 milions de francs) no s'efectua tal com hem indicat, sense miraments per ningú. Els innocents ho pagaran pels culpables.

I, per fi:

Proclama del general Stenger, comandant de la brigada 58.—Des d'avui no farem presoners. Els matarem tots.

Seran morts els ferits, armats o desarmats.

Als presoners, encara que siguin unitats importants, se'ls matarà a tots. Darrera nostre no ha de quedar-hi ni una ànima viva!

«Aquesta ordre va ésser executada», diu el pacient recopilador.

Nosaltres, com hem dit al principi, no fem comentaris.

XARAU

ABR-Y-TAP

ABRE CON FACILIDAD Y CIERRA HERMETICAMENTE TODA BOTELLA CON TAPÓN METÁLICO
PIDALO EN TODAS PARTES

Precio detall 95 cts. Apartado 886 Barcelona

Productes Iris - Eléctrica Farré

Fàbrica de pintures
Verniços i Esmalts

Materials elèctrics i
Instal·lacions elèctriques

Corts, 533 - BARCELONA - Tel. 30204

Frontó Txiki - Alai

Plaça Bonsuccès, 1

GRANS PARTITS A RAQUETA
PER LES MILLORS JUGADORES
DE LA ESPECIALITAT

Frontó Novetats

TOTS ELS DIES GRANDIOSOS PARTITS TARDA I NIT

ELS MILLORS PILOTARIS
ESPECIALITATS : PUNTA I PALA

DETAILS PER PROGRAMES

MIL PESSETES

al qui presenti
CAPSULES DE
SANDALO mi-
llors que les del
Doctor PIZA, de
Barcelona, i que
curin més aviat
totes les malal-
ties urinàries.

QUARANTA CINQ ANYS D'EXIT CREIXENT

Premiades amb Medalles d'or en tantes Ex-
posicions com s'ha presentat. Uniques apro-
vades i recomanades per les Reials Acadèmies
de Barcelona, Mallorca i diverses corpora-
cions científiques, reconeguent-li avantatges
sobre tots els seus similars.

FARMACIA DEL PI - Plaça del Pi, 6. Barcelona
i principals farmàcies d'Espanya i Amèrica
Preu 6'50 pessetes

CONSULTORI MEDIC

DEL

Dr. CASASSA

VIES URINÀRIES
SÍFILIS I PELL

...

De 11 a 1, i de 5 a 7

Festius de 11 a 1

PREUS ECONÒMICS

Tallers, 29, entressol

COMPREU

CADA

SETMANA

L'ESQUELLA

DE LA

TORRATXA

ANIS BLAU

CONYAC

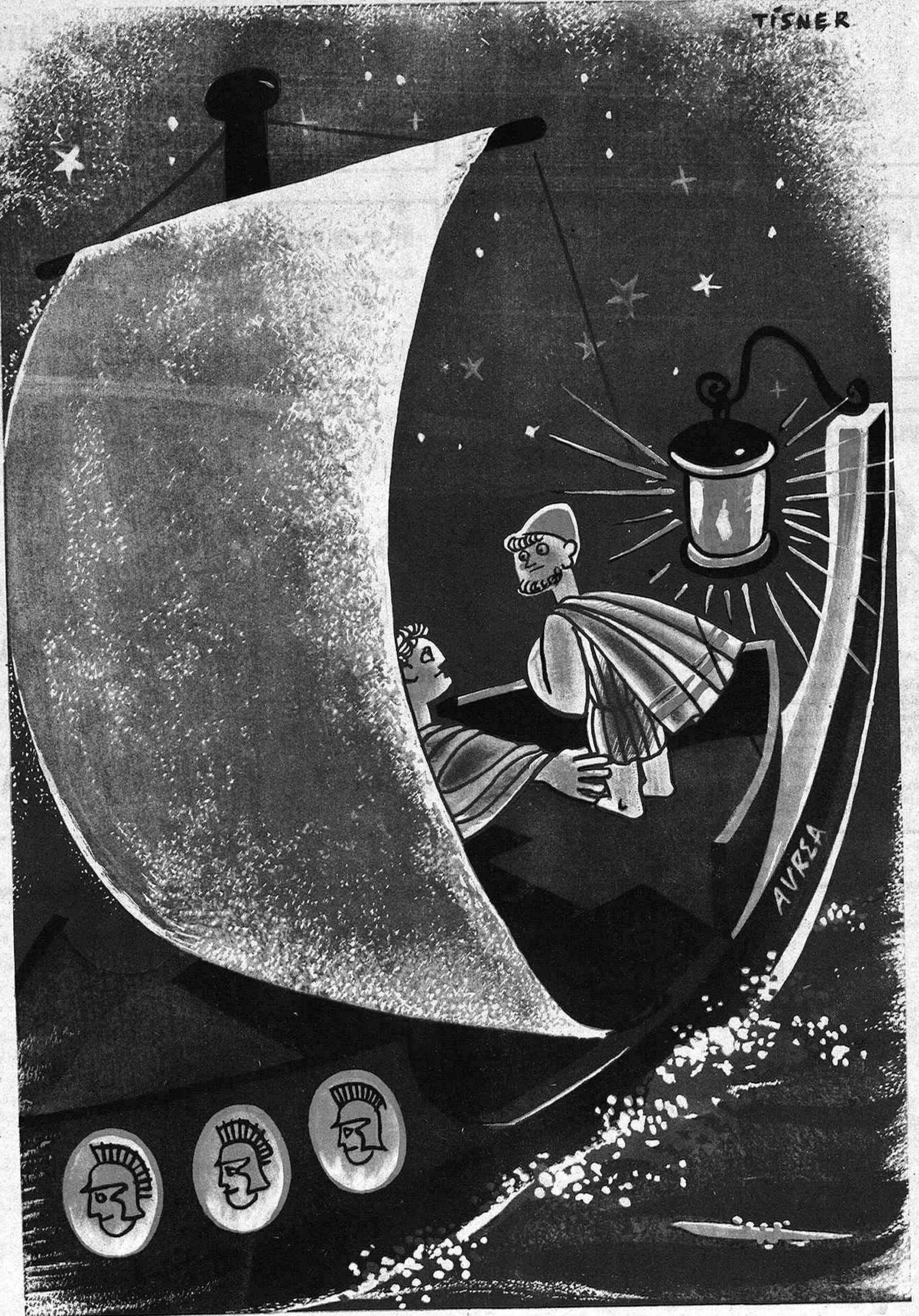

CONYAC

Montplet

Montel

TISNER

Ulisses:—Noi, haurem d'apagar els llums, que se senten les sirenes.